

Dukart du

Dukart du – keturi,
Kiek draugų šiandien turi?
Kaip man greitai atsakyti...
Gal... tik nuostabų šunytį?

Gal dar Tomą ir Kotryną,
Savo katiną Martyną,
Gal dar monstrą iš filmuko? –
Net galva man susisuko...

Nežinau, kas mano draugas,
Gal net susapnuotas baubas?
Aš visai nesuprantu,
Ką draugu vadint galiu...

Dukart du – keturi,
Gal padėti man gali?
Atsakyk, kas ta draugystė, –
Be draugų liūdna vaikystė...

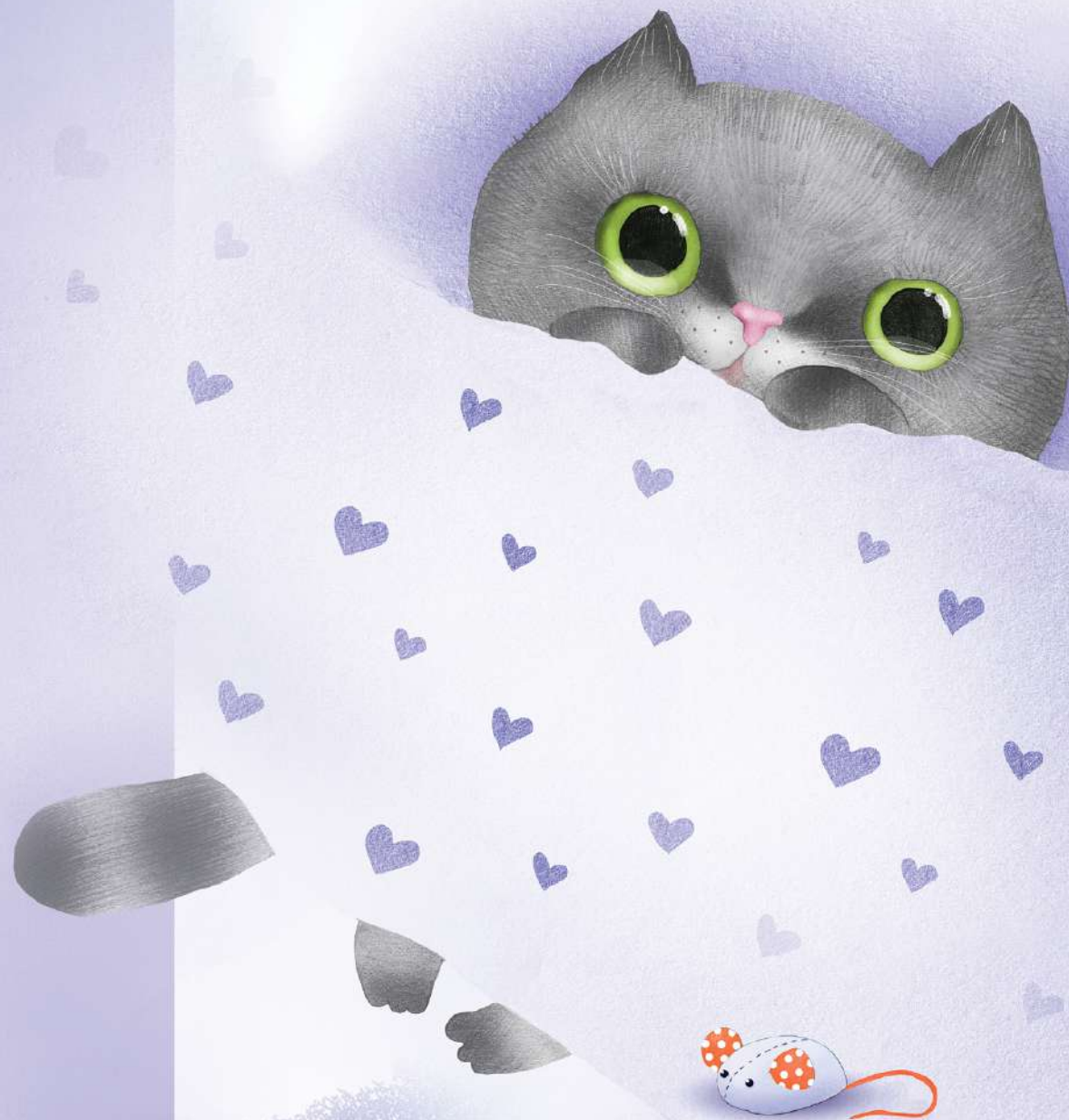

Katinėlis

Kas ten guli ant lovytės?
Dailios minkštos letenytės,
Dvi ausytės – mažos, stačios
Ir akytės – žalios, plačios.

Kas ten murkia, meiliai žiūri
Ir šalia žaisliuką turi?
Kas manęs lovytėj laukia
Ir iš džiaugsmo tyliai miaukia?

Tu atspėjai – katinėlis,
Mažas pūko kamuolėlis,
Tikras džiaugsmas man iš ryto.
Gal norėčiau dar ir kito...

Ryto lietutis

Kas palaistė žolę, gėlę?
Kas ryte mane prikėlė?
Kas barbeno ten į stiklą –
Liepė eiti į mokyklą?!

Kas gi iš dangaus nukrito
Einant takeliu šį rytą?
Sudrėkino mano plaukus,
Vertė skėtį čiupt nelaukus?

Tai – pavasario lietutis,
Gatvė, kiemas – vien balutės!
Vaikučius jis apsvaigino,
Visą miestą sudrėkino...

Šokinėjom lyg varlytės –
Kol sušlapo mums kojytės.
Strykt! Vėl strykt per gilią balą!
Nuo lietaus nosytė šąla...

Ačiū tau, brangus lietuti,
Kad sušlapinai truputį,
Kad prikėlei mus iš ryto.
Lauksim vėl lietučio kito...

Rudenēlis

Žalia spalva paliko miškā,
Kur iškeliavo – nežinau,
Rausvai, gelsvai nudažē viskā.
Tai – rudenēlis, supratau.

Jau krinta lapai, vysta gēlēs,
Šalti rytai ir gula rūkas,
O paukščiū dideli būriai
Po dangū klykaudami sukas.

Jie ruošias keliui taip ilgam
Iš tėviškēs į svečių šali...
Ar dar sugrįš kada čionai,
Jie pasakyti man negali.

Tik, rudenēli, nesupyk,
Kad nepadējau spalvint miško,
Tu vienas pats jį nudažēi,
O spalvos net dangun užtiško.

Taip gera būti su tavim –
Nors siaučia vējas, lyja lietūs,
Norėčiau tau padēt dažyt
Visom spalvom dažū paletēs...

